

## Arrest

nr. 129 126 van 10 september 2014  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X – X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2014 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 28 augustus 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van Q. A. A.:

#### ***“A. Feitenrelaas***

*U verklaart Afghaan te zijn van Hazara origine, geboren op 5/7/1334 (28 september 1955) in Edak, gelegen in het district Behsoud van de provincie Wardak. U bent een sjiietische hazara. U hebt echter bijna uw hele leven in de Pole Sukhta wijk van de stad Kabul gewoond tot u vier jaar voor uw vertrek uit Afghanistan verhuisde naar de Gulahei Mahtab wijk, eveneens in de stad Kabul. Tijdens*

het Talibanregime hebt u drie jaar in Iran gewoond. U bent ongeveer tot uw dertiende naar school geweest en daarna bent u beginnen werken in een winkel van tweedehandskleren. Toen uw vrouw ziek werd, besloot u in 1385 (2006) als taxichauffeur te beginnen werken tot hamal 1389 (21 maart/20 april 2010). U stelt dat uw problemen begonnen zijn op 5 hamal 1389 (25 maart 2010). Twee passagiers stapten in uw taxi en ze vroegen waarom u geen 'jihad' deed. Een week later werd u opnieuw benaderd door twee mannen die u opdroegen. Ze dwongen u met een geweer om uw vingerafdruk te zetten onder een papier waarvan ze zeiden dat het uw biografie was en ze verlieten daarna uw taxi. De volgende dagen bent u thuisgebleven. Tien dagen later werd u door twee passagiers geblinddoekt en moest achter de chauffeur gaan zitten. Een halfuur later kwam u aan op een plek waar een oud gebouw stond en lieten ze u daar voor ongeveer anderhalf uur achter. Toen ze terugkwamen hadden ze behalve uw taxi nog een andere auto bij waarin u moest plaatsnemen. U moest nadien met uw taxi waar explosieven op de achterbank lagen richting Jade Ismail rijden. U slaagde erin om uit uw taxi te ontsnappen en naar het huis van uw dochter te vluchten. Vanaf toen hebben u en uw vrouw twee maanden ondergedoken geleefd bij uw dochter en oudste zoon in Kabul. U hebt Afghanistan verlaten met het vliegtuig richting Istanbul. Nadat u ongeveer twee maanden in Turkije en negen maanden in Griekenland verbleven hebt, hebt u samen met uw echtgenote, (...) (O.V. 6.824.978), op 7 juni 2011 asiel aangevraagd in België. Ter staving van uw asielrelaas legt u kopies voor van uw taskara en van een getuigschrift van uw legerdienst. U hebt ook een originele brief bij en de enveloppe waarin deze brief verstuurd werd naar België.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) nam op 14/12/2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) nam met het arrest nr. 76959 van 12/03/2012 een gelijkaardige beslissing.

In uw tweede asielaanvraag van 7/09/2012 stelt u nog steeds niet terug te kunnen naar Afghanistan omwille van uw problemen met de taliban die u reeds had aangehaald bij uw eerste asielaanvraag. Uw zoon (...) werd door de taliban ontvoerd omdat ze u zochten. U legde geen nieuwe documenten voor omdat u geen contact meer had met uw familie. Een zoon en dochter vluchtten naar Iran. Deze asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken besloten met een weigering tot inoverwegingname van uw asielaanvragen. U keerde niet terug naar uw land van herkomst.

Op 1/01/2014 heeft u een derde asielaanvraag ingediend. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u nog steeds de problemen vreest die u naar aanleiding van uw eerdere asielaanvragen heeft aangehaald. U meent dat de taliban u nog steeds zoeken omdat u aan hen ontsnapte. U nam deel aan de protesten in België en u verbleef in de kerk waardoor mensen in Afghanistan denken dat u Christen bent. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: foto's tijdens de protesten van u en andere Afghanen en een artikel over de bezetting van een snelweg in Maidan Wardak door de taliban.

## **B. Motivering**

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Vooreerst moet in het kader van uw asielaanvragen volgend op uw eerste asielaanvraag worden vastgesteld dat u steeds opnieuw verwijst naar de elementen waarop u zich in het kader van uw eerste asielverzoek baseerde, met name uw rekrutering door een terroristische organisatie en uw vrees voor de Afghaanse autoriteiten die u omwille van deze feiten dreigen te arresteren. In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, omdat er aan uw asielrelaas geen geloof gehecht werd. Deze beslissing werd door de RvV bevestigd. U diende geen beroep in bij de Raad van State.

Vooreerst moet in het kader van uw asielaanvragen volgend op uw eerste asielaanvraag worden vastgesteld dat u opnieuw verwijst naar de elementen waarop u zich in het kader van uw eerste asielverzoek baseerde, met name uw vrees voor de taliban nadat u aan hen ontsnapte en weigerde een aanslag te plegen. In dit verband dient benadrukt te worden dat uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en

weigering van de subsidiaire bescherming, omdat er aan uw asielrelaas geen geloof gehecht werd. Deze beslissing werd door de RVV bevestigd. U diende geen beroep in bij de Raad van State.

Bij uw tweede asielaanvraag werd door DVZ beslist om de aanvraag niet in overweging te nemen (bijlage 13 quater), omdat u geen nieuwe documenten en elementen voorlegde bij deze asielaanvraag die terugslaat op de initiële redenen die u gehad zou hebben om Afghanistan te verlaten, maar aan deze motieven werd geen geloof gehecht door de Belgische asielinstanties en u de conclusies van de Belgische asielinstanties niet weerlegt. U ging tegen deze beslissingen van DVZ niet in beroep.

Aangezien u in uw derde asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven van uw eerdere asielaanvragen, die eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die, in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, de kans minstens aanzienlijk vergroten dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet namelijk dat u problemen kende met de taliban die u bij een eventuele terugkeer zullen vermoorden omdat u weigerde de explosieven in uw auto te laten ontploffen in de stad Kabul en aan hen ontsnapte. U verklaart immers nog steeds dat u vermoord zal worden door de taliban of Al-Qaida bij een terugkeer naar Afghanistan (Verklaring meervoudige aanvraag, vraag 15, 18). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige, derde, aanvraag uw eerdere asielmotieven, die op geen enkele wijze als aangetoond worden beschouwd, opnieuw herhaalt, het actuele karakter ervan benadrukt en claimt dat u omwille van deze problemen gedood zult worden, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de eerder vastgestelde bedrieglijkheid van uw asielmotieven op te heffen.

Het door u voorgelegde artikel gaat over de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, maar heeft nergens betrekking op uw persoonlijke situatie (Verklaring meervoudige asielaanvraag, vraag 17). Het CGVS is hiervan op de hoogte en deze informatie wordt bij elke beslissing in overweging genomen (zie infra).

In het kader van uw derde asielaanvraag verklaarde u eveneens vervolging te vrezen in Afghanistan omdat u in België in een kerk verbleef en deelnam aan de protesten. Volgens uw verklaringen werden foto's, artikels en videobeelden op BBC verspreid over deze protesten en denken Afghanen die dit zagen dat de deelnemers nu Christenen geworden zijn (Verklaring meervoudige aanvragen, vraag 15). Ter staving van uw deelname legde u enkele foto's neer van uw deelname en die van andere Afghanen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter nergens dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). Uw loutere bewering dat u denkt te worden vervolgd, kan niet worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is. Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst, waardoor ze bezwaarlijk aanzien kunnen worden als een nieuw element dat de kans om in aanmerking te komen voor internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. Voor zover er, zoals u verklaart, in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u bekeerd bent tot het Christendom, kan dit evenmin als dergelijk nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet worden aangenomen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis

van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voorzover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict dd. 25 juni 2014 en de COI Focus Afghanistan, Veiligheidssituatie – Kabul Stad dd. 30 april 2014) blijkt dat dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. Het gros van het geweld dat er in de stad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Sinds begin 2014 viseren AGE's weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de door u aangehaalde elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

In hoofde van uw vrouw Fatima Alizada (OV 6.824.978) werd eveneens een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van F. A.:

### **"A. Feitenrelaas**

U verklaart een 51-jarige Afghaanse te zijn van Hazara origine, geboren in Dahani-Issar, gelegen in het district Behsoud van de provincie Wardak. Vanaf uw huwelijk met (...) (O.V. 6.824.971) woonde u in de Pole Sukhta wijk van de stad Kabul tot u vier jaar voor uw vertrek uit Afghanistan verhuisde naar de Gulahei Mahtab wijk in de stad Kabul. Tijdens het Talibanregime hebben jullie drie jaar in Iran gewoond. U bent nooit naar school geweest en u was huisvrouw. Op 7 juni 2011 hebt u samen met uw echtgenoot asiel aangevraagd in België. Ter staving van uw asielrelaas legt u kopies van de volgende documenten voor: een attest van opname in het ziekenhuis, vier medicatievoorschriften, een doktersattest waaruit blijkt dat u niet kon aanwezig zijn op het interview op 10/06/2011 en een taskara.

Wat betreft de problematiek waarmee u en uw man in Afghanistan geconfronteerd werden en op basis waarvan jullie Afghanistan dienden te ontvluchten verwijst het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing tot weigering

van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van uw man (...) (O.V. 6.824.971), dat u hier kan lezen. U roept immers identiek dezelfde asielmotieven in en verwijst naar dezelfde documenten die uw man indiende bij zijn derde asielaanvraag:

"(...)"

In hoofde van uw man (...) (OV 6.824.971) werd een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag genomen.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

## **2. Over de gegrondheid van het beroep**

2.1. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift als volgt: "De aanvraag van verzoekers werd niet in overweging genomen door het CGVS daar het CGVS meent er geen nieuwe elementen zijn die aan de orde zijn, die de kans aanzienlijk groter zou maken dat de asielzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 84/3 of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 84/4 in aanmerking komen. Verzoekers zijn van mening dat er wel degelijk sprake is van nieuwe elementen en dat hun aanvraag bijgevolg wel in overweging diende genomen te worden.

Bovendien schendt de beslissingen van het CGVS de algemene beginselen van behoorlijk bestuur: - redelijkheidsbeginsel: Dit betekent dat als het CGVS een beslissing neemt, dit in alle redelijkheid moet doen. Dit betekent dat alle belangen die bij de beslissing gemoeid zijn tegen elkaar moeten zijn afgewogen. Dat het duidelijk is dat het CGVS dit beginsel flagrant schendt, door geen rekening te houden met de belangen van verzoekers!

- Zorgvuldigheidsbeginsel: De overheid moet een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen. Het CGVS heeft nagelaten de situatie van verzoekers grondig te onderzoeken. Men onderzoekt niet of verzoekers terug kunnen keren naar hun land van herkomst

- Motiveringsplicht:

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) .1. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele wijze afgeleid worden op welke basis dan wel de beslissing is genomen. Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht."

Verzoekers zijn van mening dat de nieuw aangebrachte documenten en informatie wel degelijk in overweging dienen te worden genomen in het kader van hun eerste asielaanvraag, en dat deze wel degelijk hun geloofwaardigheid met betrekking tot de eerste asielaanvraag versterken. Zij gaan niet akkoord met de stelling van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er geen nieuwe elementen aanwezig zouden zijn. Verzoekers zijn van mening dat zij wel degelijk, door middel van documenten, hebben aangetoond dat hun leven in gevaar is, indien zij dienen terug te keren. Zij menen voorts dat het onzorgvuldig is van verwerende partij om geen individueel onderzoek te voeren naar de situatie en het dossier van verzoekers en de documenten die ter staving van hun asielaanvraag zijn voorgelegd, niet in overweging te nemen. Zij benadrukken dat aangezien de verwerende partij weigert te motiveren waarom zij geen geloof of belang hecht aan de neergelegde documenten van verzoekers, zonder een uitgebreid en zorgvuldig onderzoek naar deze documenten dit een schending uitmaakt van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus zijn verzoekers van mening dat de politieke situatie in Afghanistan, en de regio waar verzoekers vandaan komen, zeer onveilig is. Zij brengen bij hun verzoekschrift verschillende stukken bij van onafhankelijke mensenrechtenorganisaties om hun betoog te staven. Verzoekers menen bijgevolg dat wanneer zij zouden moeten terugkeren artikel 3 van het EVRM zal geschonden worden. Verzoekers begrijpen niet hoe het CGVS langs de ene kant kan erkennen dat er inderdaad nog sprake is van een zeer onveilige politieke situatie, maar het langs de andere kant mogelijk acht voor verzoekers om terug te keren naar hun land van herkomst. Hun zoon werd ontvoerd en hun andere zoon en dochter dienden reeds te vluchten naar Iran. Zij verwijzen naar

hun asielrelaas en stellen uit Afghanistan te zijn gevlucht omwille van de problemen die zij hadden. Zij menen dat de situatie in Afghanistan nog steeds zeer gevaarlijk is en dat de Afghaanse autoriteiten slagen er niet in om de veiligheid van burgers te garanderen. Zij verwijzen naar rapporten over de situatie om te besluiten dat de situatie er onleefbaar is en volgens de International Crisis Group zal dit niet veranderen na de geplande terugtrekking van de internationale machten, eind 2014. Amnesty International verklaart in zijn jaarlijks rapport letterlijk: *“the judicial authorities, the police and the Afghan National Army routinely committed serious human rights violations. Arbitrary arrests and detentions continued with systematic use of torture and other ill-treatment by the intelligence services.”* Zij besluiten dat het duidelijk is dat de situatie in Afghanistan nog steeds zeer onveilig is en de veiligheid van verzoekers niet gegarandeerd kan worden.

Verzoekers voegen bij hun verzoekschrift volgende documenten: stuk 3, mediaberichtgeving met betrekking tot de situatie in Afghanistan.

2.2. Huidig beroep werd ingesteld tegen een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 24 juli 2014 in toepassing van 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 14 december 2011 afgewezen op grond van volgende vaststellingen: (i) verzoeker kon geen coherente verklaringen afleggen inzake de registratie van zijn taxi (ii) verzoeker verklaarde dat hij als taxichauffeur geen speciale licentie nodig had en dat bij zijn ontsnapping enkel zijn GSM en wat geld in zijn jaszak zat terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat hij toen ook zijn werkvergunning en rijbewijs bij had (iii) verzoeker legde geen coherente verklaringen af over de bedreigingen door de taliban (iv) het is weinig aannemelijk dat de taliban de explosieven zichtbaar op de achterbank legden aangezien dit het welslagen van de opdracht ernstig in gevaar zou brengen (v) verzoeker leefde twee maanden ondergedoken bij zijn dochter en soms bij zijn oudste zoon in Kabul terwijl er kan worden van uitgegaan dat het de taliban niet veel moeite zou hebben gekost om zijn verblijfplaats te achterhalen (vi) het is merkwaardig dat verzoeker gedurende drie jaar als taxichauffeur nooit door de politie gecontroleerd werd (vii) het document van een dorpsoudere werd opgemaakt ten behoeve van verzoeker en heeft bijgevolg geen objectieve bewijswaarde.

De Raad bevestigde in zijn arrest van 12 maart 2012 de negatieve beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en oordeelde dat verzoeker niet aannemelijk maakte dat hij taxichauffeur was zodat de feiten die hieruit voortvloeiden zouden zijn evenmin aannemelijk zijn.

In zijn tweede asielaanvraag van 7 september 2012 stelden verzoekers nog steeds niet terug te kunnen naar Afghanistan omwille van verzoekers problemen met de taliban die hij reeds had aangehaald bij uw eerste asielaanvraag. Deze asielaanvragen werden door de Dienst Vreemdelingenzaken besloten met een weigering tot inoverwegingname. Verzoekers keerden niet terug naar hun land van herkomst.

2.3. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

2.4. In haar beslissing heeft de verwerende partij met recht kunnen besluiten dat onderhavige asielaanvragen geen nieuwe elementen bevatten die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoekers voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komen. Verzoeker. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier en zijn deugdelijk.

In hun verzoekschrift brengen verzoekers geen argumenten aan die de motieven van de beslissing op afdoende wijze kunnen weerleggen. Verzoekers beperken zich tot een algemene kritiek op de beslissing

van de commissaris-generaal en benadrukken dat voornoemde geen rekening heeft gehouden met de nieuwe stukken en documenten. Verzoekers gaan evenwel voorbij aan de concrete motieven uit de bestreden beslissing die stellen dat: *"In het kader van uw derde asielaanvraag verklaarde u eveneens vervolging te vrezen in Afghanistan omdat u in België in een kerk verbleef en deelnam aan de protesten. Volgens uw verklaringen werden foto's, artikels en videobeelden op BBC verspreid over deze protesten en denken Afghanen die dit zagen dat de deelnemers nu Christenen geworden zijn (Verklaring meervoudige aanvragen, vraag 15). Ter staving van uw deelname legde u enkele foto's neer van uw deelname en die van andere Afghanen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter nergens dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). Uw loutere bewering dat u denkt te worden vervolgd, kan niet worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. De Islamitische wet in Afghanistan verbiedt apostasie, waar in uw geval echter geen sprake van is. Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Uw verklaringen vinden dan ook geen enkele objectieve grond in de situatie in uw land van herkomst, waardoor ze bezwaarlijk aanzien kunnen worden als een nieuw element dat de kans om in aanmerking te komen voor internationale bescherming aanzienlijk groter maakt. Voor zover er, zoals u verklaart, in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u bekeerd bent tot het Christendom, kan dit evenmin als dergelijk nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet worden aangenomen. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie."*

Hieruit blijkt duidelijk dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt nergens blijkt dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer het risico op vervolging inhoudt. Verzoekers loutere bewering dat hij denkt te worden vervolgd, kan niet worden gekwalificeerd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Bijgevolg kunnen evenmin de foto's die verzoeker ter staving van zijn verblijf in de kerk en daaraan verbonden acties beschouwd worden als nieuwe elementen die de kans op een erkenning als vluchteling overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 aanzienlijk groter maken. Het artikel dat verzoekers bijbrachten handelt over de bezetting van een snelweg in Maidan Wardak door de taliban. Verzoekers worden hier op geen enkele wijze bij betrokken zodat dit bezwaarlijk kan worden beschouwd als een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Uit het geheel van de documenten en verklaringen ten slotte zoals thans voorgelegd blijkt evenmin enige aanwijzing waaruit zou blijken dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet zouden lopen in geval van terugkeer naar Afghanistan. Waar verzoekers verklaarden afkomstig te zijn uit Kabul oordeelde de bestreden beslissing immers: *"Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."*

Verzoekers brengen een aantal artikelen bij over de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen zonder dat deze ingaan op de specifieke situatie in Kabul van waar zij afkomstig zijn. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoekers in geval van een terugkeer naar hun land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moeten ondergaan. Deze vaststellingen



volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER